

Люба Семанюк

ЛС - Татова родина вся загинула. Так.

- Де вони були? В тім селі самім?

ЛС - В тім самім селі були, але загинули. Нікого не було живі. Одна сестра, я вже старша була, то пам'ятаю одну сестру, що він мав, й тоді не знаю, коли, як вона, куди вона поділася. А там ті, два брати татові погинули з голоду.

Я пам'ятаю, брат один, нас було троє, братчик маленький, мав два рочки, й помер.

- З голоду?

З голоду. Так, мені так прийшло, якби сон прийшлося мені. То подумати, я пам'ятаю це. Нас, ми з сестрою залишились.

І дуже пам'ятаю зимою, не знаю чи то можна то сказати чи ні, мама мене післала до сусідів, каже, сусідів не видко, я хочу піти, піди віднеси їм якусь там з кукурудзи зупу зварила. Я прийшла до хати, ніхто не обзивається, я розкрила двері, я пішла до мами, кажу, "вони всі сплять." Мама каже, то неможливо, пішла, вони - троє діточок й мама лежали на полові - всі вже не живі були. Це пам'ятаю.

Вони хати не мали, так в землі, мали зроблине, як вони кажуть, по нашому говорим, землянка. Вони там були. Вони всі так на полу лежали, й мама пішла подивитись. Пішла ще до сусідів - пішли разом - вони вже всі не живі були. Але я не пам'ятаю що було, де їх забрали й як їх поховали.

- Чи мама вам сказала що вони не живі?

ЛС - Мама сказала, так. Так, мама каже, "вони не сплять." А вони, вже, каже "на тім світі є."